

at betinge denne af et bestemt Arbejdes Ud-
førelse, medens man tidligere kun havde ydet
saadanne midlertidige Understøttelser mod
Forpligtelse for den paagældende til at
fuldføre det og det bestemte Værk. Ord-
føreren, Grev Holstein, siger, at denne
Konto indsættes for at faa Lejlighed til
navnlig overfor de yngre Kræfter at yde en
Hjælp til, at de kan klarlægge, om de virke-
lig faar nogen Betydning i videnskabelig eller
kunstnerisk Henseende eller som Forfattere.

Saa gik der omtrent 10 Aar, hvor der,
saa vidt jeg kan se, ikke er sket anden For-
andring, end at man helt har udskilt Be-
villinger til Tidsskrifter og Selskaber fra
de personlige Bevillinger. Men i 1892
rejses dette Spørgsmaal paa ny i Rigsdagen,
idet man navnlig kritiserede Ministerens
Administration i Sagerne vedrørende de mid-
lertidige Understøttelser. Man ønskede den
Gang at faa Lejlighed til at høre Risdagens
Mening om Sagen, men jeg tror egentlig
ikke, at den Debat, der kom, klarlagde
disse Spørgsmaal synderligt. Paa Finans-
loven 1899—1900 blev den Konto, der var
betegnet som 2- og 3-aarige midlertidige
Understøttelser, forandret til en 3-aarig
Understøttelse og til en rent personlig
Understøttelse, saaledes at hvis der blev
et Beløb ledigt paa denne Konto, kunde
Ministeren ikke selv disponere over dette,
men han maatte forhandle med Finans-
udvalget om, hvilken Person der skulde
have det. Der bestaar altsaa fra 1900 den
Ordning, at inden en Mand kommer paa
den faste Konto, maa han passere den mid-
lertidige, der er 3-aarig. Denne Ordning
holdt sig imidlertid kun kort. Allerede
1906 forhandlede man om at faa den 3-
aarige midlertidige Understøttelse ophævet;
dette førte til, at i de næste 3 Aar blev der
ingen optaget paa denne Konto, og fra
1910 er den helt forsvundet. Da havde man
altsaa forladt det Princip at have en Mand
staaende paa den midlertidige Under-
støttelses Konto i 3 Aar, før han fik den
faste. Endelig udgik i Samlingen 1914—15
Kontoen: de livsvarige Hædersgaver. Det
var i Anledning af et Forslag fra den da-
værende Minister om, at Henrik Pon-
toppidan skulde have sin Understøttelse
forhøjet fra 1 500 til 3 000 Kr. Ministeren
stillede Forslaget som en livsvarig Hæders-
gave, men Finansudvalget har, saa vidt jeg
kan se, fra alle Sider været enigt om at an-
mode om ikke at fastholde Forslaget paa
denne Konto, men lade Bevillingen gaa
ind paa den faste Konto, saaledes at Kon-
toen livsvarige Hædersgaver helt forsvandt.

Paa denne Maade er man naaet til det

Forhold, vi har nu, hvor der kun er een Be-
tegnelse for disse Understøttelser, nemlig de
faste Understøttelser. Saaledes som jeg nu
har søgt i al Korthed at klarlægge det, er
Forholdet altsaa, at indenfor den faste
Understøttelse findes baade de tidligere mid-
lertidige og de tidligere livsvarige Under-
støttelser. At man er gaaet bort fra de mid-
lertidige, skyldes maaske nærmest, at det
blev en lovlig sikker Regel, at naar en
Mand havde staaet 3 Aar paa den midler-
tidige Konto, kom han op paa den faste.
Men at man er gaaet bort fra de livsvarige
Understøttelser, betyder aabenbart, at man
ikke har ønsket at betegne nogen Under-
støttelse paa den Maade som — jeg havde
nær sagt — i Lovens Medfør livsvarig.
Inden jeg slutter dette Afsnit, maa jeg ud-
tale, at man, naar man læser Rigsdagstidenden
igennem, Gang paa Gang finder baade af
Ministeren, Ordførerne, Finansudvalget og
Tingets Medlemmer brugt det Udtryk, at
de faste Understøttelser er varige, livs-
varige. Endvidere mener jeg, at jeg som
den, der har haft med Administrationen af
disse Ting at gøre, skylder at sige, at i den
offentlige Mening vil man Gang paa Gang
have forstaaet det saaledes, at naar en
Mand kom paa fast Understøttelse, saa var
han sikret. Gennemgaar man, som jeg har
gjort, disse Bevillingers Historie, saa faar
man imidlertid det bestemte Indtryk, at det
tværtimod har været Rigsdagens Ønske at
tage dette Præg bort, at Understøttelser,
der var givet paa denne Maade, var, om
jeg saa maa sige, næsten ikke til at ændre
paa Finansloven; med andre Ord: de faste
Understøttelser er i Henhold til deres
Historie, rent formelt, saaledes stillet, at
Personer, der staar paa den, kan fjernes.

Efter at have givet denne kortfattede
historiske Redegørelse om Kontoen vil jeg
gerne tilføje, at i Konsekvens af de Oplys-
ninger, jeg her har givet, finder jeg, at man
meget godt vil kunne gaa ikke blot til en
Ændring af Optagelsesmaaden, men ogsaa
til en Reform af den nuværende Konto.
Derimod synes jeg ikke, at man ret godt
kan udtage ganske enkelte paa denne Konto
opførte Personer; det synes jeg ikke godt
man kan af Hensyn til den Praksis, Rigs-
dagen har haft overfor Kontoen. Jeg vil
meget tilraade, at man for det første faar
Optagelsen ordnet under mere betryggende
Former, om jeg saa maa sige. Jeg kunde
ønske, at der, naar man optog en Forfatter,
forelaa en Karakteristik af ham — den be-
høvede ikke at være lang —, en Karakteri-
stik, som kom ikke alene til Rigsdagens,
men til hele Offentlighedens Kundskab. Og